

अध्याय सहावा प्रारंभ

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

हे परममंगला श्रीहरी । तुझी कृपा झालियावरी ।
अशुभ अवघें जातें दुरी । हा अनुभव संतांचा ॥१॥

त्या संतवाक्यीं भरंवसा । मी ठेवून श्रीनिवासा ।
मंगलाची धरून आशा । तुझ्या दारीं पातलों ॥२॥

आतां विन्मुख लावल्यास । त्याचा तुला लागेल दोष ।
आणि बट्टा वाक्यास । लागेल कीं संतांच्या ॥३॥

म्हणोन हे माधवा ! । अभिमान माझा धरावा ।
रोष कधीं ना करावा । या अजाण लेंकरावर ॥४॥

बालकाचें हीनपण । मातेलागीं दूषण ।
हे मनांत आणून । करणें असेल ते करी ॥५॥

असो बंकटलाला घरीं । राहिली समर्थाची स्वारी ।
तयी अपूर्व एक घडली खरी । गोष्ट श्रोते ती ऐका ॥६॥

गांवाचिया दक्षिणेस । बंकटलालाच्या मळयास ।
महाराज गेले एक दिवस । कणसें मक्याची खावया ॥७॥

बहुत मंडळी बरोबरी । कणसें खाया आली खरी ।
विहिरीपासी तयारी । केली कणसें भाजण्याची ॥८॥

विहीर होती धनत्तर । पाणी जिला अपरंपार ।
गर्द छायेचे वृक्ष थोर । जवळ होते चिंचेचे ॥९॥

आगटया पेटल्या एकसरां । आजमासें हो दहा बारा ।
तेणे डोंब झाला खरा । गगनोदरीं धूमाचा ॥१०॥

त्यायोगें ऐसे झाले । आग्या मोहोळ लागलेलें ।
चिंचवृक्षावरी भलें । त्याच्या माशा उठल्या कीं ॥११॥

त्या माशा उठतां क्षणीं । मंडळीं गेली पळोनी ।
कणसें ठिकाणच्या ठिकाणीं । मक्याचीं तीं राहिलीं हो ॥१२॥

त्या आग्या मोहोळांच्या मक्षिका । पसरल्या अवघ्या मळ्यांत देखा ।
घोंगडयाचा करून बुरखा । कोणी गेले पळून ॥१३॥

प्राणापरी आवडती । वस्तु नसे हो कोणती ।
अशा वेळीं समर्थमूर्ति । आसनीं होती निर्धास्त ॥१४॥

ते नाही पळून गेले । आसनीं आपल्या स्वस्थ बसले ।
विचार करू लागले । निजचित्ती माश्यांचा ॥१५॥

माशी तरी मीच झालों । मोहोळ तेंही मीच बनलों ।
कणसें खाया मीच आलों । कणसें तेंही रूपे माझीं ॥१६॥

ऐशा विचारें आनंदांत । महाराज राहिले डोलत ।
अंगावरी असंख्यात । माशा येऊन बैसल्या ॥१७॥

वाटे पासोडी माश्यांची । समर्थ पांघरले साची ।
योग्यता ब्रह्मनिष्ठाची । काय वर्णन करावी ? ॥१८॥

माशा चावती वरच्यावरी । परी न तो पर्वा करी ।
त्यांचे कांटे शरीरी । बोचले असती असंख्यात ॥१९॥

यासी झाला एक प्रहर । भक्त झाले चिंतातुर ।
बंकटलालाचे अंतर । दुःखें व्याकुळ झालें हो ॥२०॥

कोठून बुद्धि झाली मला । येथें आणिले समर्थाला ।
कणसें मक्याची खावयाला । मंडळींच्या समवेत ॥२१॥

अशा समर्थालागून । दुःख द्याया मीच कारण ।
झालों हे कां शिष्यपण । माझे हाय रे दुर्देवा ! ॥२२॥

बंकटलालानें तयारी । पुढें येण्याची केली खरी ।
हें जाणोन अंतरी । कौतुक केलें समर्थनिं ॥२३॥

जीवांनो जा निघोन । बसा मोहोळी जाऊन ।
माझ्या बंकटाकारण । तुम्ही कोणी न चावावें ॥२४॥

जमलेल्या मंडळींत । बंकट हाच निःसीम भक्त ।
जो माझ्याप्रीत्यर्थ । येत आहे धांवोनिया ॥२५॥

ऐसे म्हणतां माशा गेल्या । मोहोळावरी जाऊन बैसल्या ।
बंकटलालानें पाहिल्या । त्या आपल्या निजदृष्टीं ॥२६॥

महाराज त्या पाहोनी । बोलते झाले हांसोनी ।
वा खूप केलीस मेजवानी । आम्हांसी तूं माश्यांची ॥२७॥

अरे ते जीव विषारी । बैसले माझ्या अंगावरी ।
माझ्यापासून झाले दुरी । लड्डूभक्त येधवां ॥२८॥

याचा करी विचार । संकट आल्या कोणावर ।
कोणी न साह्य करणार । एका ईश्वरावांचुनी ॥२९॥

जिलेबी पेढे बर्फी खाती । माशा आल्या पळून जाती ।
ऐशी जयांची आहे कृति । ते स्वार्थी भक्त निःसंशय ॥३०॥

बंकटलाल मधुरोत्तर । करितां झाला त्यावर ।
महाराज आणवूं कां सोनार । कांटे माश्यांचें काढावया ? ॥३१॥

महापापी मी गुरुराया । तुम्हांलागीं त्रास द्याया ।
आणवितां झालो या ठायां । माशा किती डसल्या तरी ! ॥३१॥

गांधी अगणित अंगावर । उठल्या तुमच्या साचार ।
याचा व्हावया परिहार । उपाय सांगा कोणता ? ॥३३॥

बंकटलालाचे ऐकिले । वचन, महाराज बोलते झाले ।
अरे यांत ना कांहीं अधिक घडलें । डसणें स्वभाव माश्यांचा ॥३४॥

मला त्याची मुळीच बाधा । होणार नाही जाण कदा ।
त्या माशीरूप सच्चिदानंदा । म्यां जाणले म्हणोन ॥३५॥

माशी तरी तोच झाला । तोच आहे माझा पुतळा ।
पाण्यानेंच पाण्याला । काय दुखवितां येईल ? ॥३६॥

हैं ऐकतां ब्रह्मज्ञान । बंकटलाल धरी मौन ।
कांटे काढण्यालागून । बाहिले त्यानें सोनारा ॥३७॥

सोनार चिमटे घेऊन आले । देहास शोधूं लागले ।
कोठे आहेत कांटे रुतले । मक्षिकेचे पहावया ॥३८॥

महाराज वदले त्यांना । काय ह्या वंध्यामैथुना ।
करितसा तुमच्या नयनां । कांटे ते ना दिसतील ॥३९॥

ते काढण्या चिमट्याची । गती नाहीं मुळीच साची ।
साक्ष ती ह्या गोष्टीची । मीच दावितों तुम्हांला ॥४०॥

ऐसे म्हणून कौतुक केलें । वायूलागी रोधून धरिलें ।
तों कांटे अवघे वरी आलें । रुतलेल्या स्थलांतून ॥४१॥

तो पाहतां प्रकार । लोक आनंदले फार ।
कळून आला अधिकार । श्रीगजाननस्वामींचा ॥४२॥

पुढें कणसें भाजली । अवघ्यांनी ती ग्रहण केलीं ।
अस्तमानीं निघून आली । मंडळी निजगृहातें ॥४३॥

असो पुढें एक वेळां । महाराज गेले अकोटाला ।
आपुल्या बंधूस भेटण्याला । श्रीनरसिंगजीकारणें ॥४४॥

हा कोतश्या अल्लीचा । शिष्य मराठा जातीचा ।
कंठमणी विठ्ठलाचा । भक्तिबलानें झाला असे ॥४५॥

त्या नरसिंगजीचें चरित्र । मी भक्तलीलामृतांत ।
वर्णिले आहे इत्यंभूत । आतां ते सांगणे नको ॥४६॥

हें अकोट नामें नगर । शेगांवाहून साचार ।
आहे अठरा कोसांवर । ईशान्येला परियेसी ॥४७॥

मनोवेगाचा सजवून वारू । निघते झाले सद्गुरू ।
जे पदनताचे कल्पतरू । श्री गजानन महाराज ॥४८॥

अकोटाच्या सान्निध्यासी । एका निबिडतरशा अरण्यासी ।
नससिंग राहे अहर्निशी । एकान्तवास सेवावया ॥४९॥

हें निर्जन अवघे अरण्य । महा भयकर दारुण ।
निंब अश्वत्थ रातांजन । वृक्ष जेथें उदले ॥५०॥

लता त्या नाना जाती । वृक्षा वेढून बैसल्या असती ।
तृण वाढलें भूमीवरती । सर्प वारुळीं असंख्यात ॥५१॥

ऐशा त्या अरण्यांत । नरसिंगजी जाऊन बसत ।
म्हणून आले अवचित । समर्थ त्यासी भेटावया ॥५२॥

सारखा भेटे सारख्यासी । पाणीच मिळे पाण्याशीं ।
विजातीय द्रव्यासी । समरसता होणें नसे ॥५३॥

गजाननासी पाहिलें । तेणें चित्त आनंदलें ।
स्वामी नरसिंगजीचें भलें । तो प्रेमा न वर्णवे कीं ॥५४॥

एक हरी एक हर । चालते बोलते परमेश्वर ।
एक राम एक कुमर । वसुदेवदेवकीचा ॥५५॥

एक मुनि वसिष्ठ । एक पाराशर ऋषि श्रेष्ठ ।
एक जान्हवीचा कांठ । एक तट गोदेचा ॥५६॥

एक हिरा कोहिनूर । एक कौस्तुभ साचार ।
एक वैनतेय, एक कुमर । सती वानरी अंजनीचा ॥५७॥

दोघे भेटले एकमेकां । दोघा आनंद सारखा ।
बैसते झाले आसनीं एका । हितगुज तें करावया ॥५८॥

अनुभव ते आपापले । एकमेकां कथिते झाले ।
नरसिंगा तूं उत्तम केलें । प्रपंचात राहिलास ॥५९॥

मी त्याग केला तयाचा । स्वीकार करून योगाचा ।
या सच्चिदानंद तत्त्वाचा । करितां झालों विचार ॥६०॥

या योगाच्या क्रियेंत । गोष्टी होती अघटित ।
ज्यांचा मुळी न लागे अंत । या सामान्य लोकांला ॥६१॥

त्या गोष्टी लपवावया । पिसा बनलों जगा ठायां ।
उपाधि ते नासावयां । वेड बळेंच पांघरलों ॥६२॥

तत्त्व जाणण्याकारण । मार्ग कथिले आहेत तीन ।
कर्म, भक्ति, योग म्हणून । शास्त्रकारांनी शास्त्रांत ॥६३॥

फल या तिन्हीं मार्गांचें । एकचि आहे अखेरीचे ।
परी बाह्य स्वरूप त्यांचें । भिन्न भिन्न असें कीं ॥६४॥

योगी योगक्रियेचा । जरी अभिमान वाही साचा ।
तरी तयासी तत्त्वाचा । खरा बोध ना होईल ॥६५॥

योगक्रियाकरून । अलिप्त रहावे तयापासून ।
कमलपत्रासमान । तरीच तत्त्व कळून ये ॥६६॥

याचपरी प्रपंचाची । स्थिति नरसिंगा आहे साची ।
आसक्ति कन्यापुत्रांची । मुळींच राहता कामा नये ॥६७॥

गार पाण्यांत राहते । परी न पाणी शिरूं देते ।
तैसेंच वागती साचें । या प्रपंचामाझारीं ॥६८॥

यापरी त्वां रहावें । अपेक्षारहित असावें ।
चित्तांतून ना ढळू द्यावे । सच्चिदानंद ईशाला ॥६९॥

म्हणजे कांहींच अशक्य नाही । तूं मी आणि शेषशायी ।
एकरूप आहों पाही । जन जनार्दन भिन्न नसे ॥७०॥

नरसिंग म्हणती बंधुराया ! । आलास मसी भेटावया ।
ही तुझी केवढी दया । उपमा याला देण्या नसे ॥७१॥

प्रपंच मुळीं अशाश्वत । त्याची काय किंमत ।
दुपारच्या सावलीप्रत । कोण सांग खरें मानी ? ॥७२॥

तूं कथिले जयापरी । तैसा वागेन भूवरीं ।
मी, जाण वरच्यावरी । अशीच भेटी द्यावी तुवां ॥७३॥

देहप्रारब्ध जयाचें । असेल ज्या जातीचें ।
तेंच आहे व्हावयाचें । लोकाचारी निःसंशय ॥७४॥

तुम्हां आम्हांकारणें । जे कां धाडिलें ईशानें ।
तेच आहे आपणां करणें । निरालसपणें भूमीवरी ॥७५॥

आतां विनंती इतुकीच खरी । व्यावहारिक भेट वरच्यावरी ।
देत जावी साजिरी । मी धाकटा बंधु तुझा ॥७६॥

नंदीग्रामा राहिला भरत । रघुपतीची वाट पहात ।
तैसाच मी या अकोटात । राहून पाहतों वाट तुझी ॥७७॥

तुला येथें यावया । अशक्य कांहीं नाहीं सदया ।
अवघ्या आहेत योगक्रिया । अवगत तुला पहिल्यापासून ॥७८॥

पद न लाविता पाण्याप्रत । योगी भरधांव वरूनी पळत ।
क्षणामाजी फिरून येत । शोधून अवघ्या त्रिभुवना ॥७९॥

ऐसें हितगुज उभयतांचें । रात्रभरी झालें साचें ।
भरतें आलें प्रेमाचें । दोघांचिया संगमीं ॥८०॥

खरे खरे जे कां संत । तेथें हेंच घडून येत ।
दांभिकांची होतात । भांडणें पाहून एकमेकां ॥८१॥

दांभिक म्हणूं नये गुरू । ते अवघे पोटभरू ।
पुरामाजीं फुटकें तारूं । तारण्यासी समर्थ नसे ! ॥८२॥

दांभिकांचा बोलबाला । जरी होतो जर्गीं भला ।
तरी त्यागणें आहे त्याला । निवडूनिया श्रोते हो ! ॥८३॥

संतत्व नाहीं मठांत । संतत्व नाहीं विद्वत्तेत ।
संतत्व नाहीं कवित्वांत । तेथें स्वानुभव पाहिजे ॥८४॥

दांभिक मुलाम्याचे सोनें । त्याला सांगा काय घेणें ।
गृहिणी म्हणून ठेवणें । काय कसबीण सदनात ? ॥८५॥

ही संतजोडी साक्षात्कारी । दांभिकतेची साच वैरी ।
नांदे ज्यांच्या सदैव घरीं । सन्नीति सदाचार ॥८६॥

नरसिंगजीस भेटण्या जाण । काननीं आले गजानन ।
ऐसें कळले वर्तमान । गुराखीद्वारे अकोटाला ॥८७॥

तें कळतां आनंदले । लोक धावूं लागले ।
नारळ घेऊन निघाले । पाहाया द्वय संतांसी ॥८८॥

एकमेकां ऐसें म्हणती । चला चला रे सत्वर गती ।
गोदा आणि भागीरथी । संगम पावली काननांत ॥८९॥

त्या भेटरूप प्रयागासी । जाऊं आपण स्नानासी ।
या महोदयपर्वणीसी । साधून घेऊं चला हो ॥९०॥

तो इकडे काय झालें । गजानन आधींच निघून गेले ।
नरसिंगासी पुसून भले । भेट ना झाली पौरासी ॥९१॥

पुढें एकदां गजानन । करीत असता भ्रमण ।
दर्यापुराच्या सन्निध जाण । येतें जाहले शिष्यांसह ॥९२॥

दर्यापुराच्या शेजारी । शिवर गांव निर्धारी ।
असे चंद्रभागेच्या तीरीं । ब्रजभूषणा वास जेथें ॥९३॥

श्रोते ही चंद्रभागा । पंढरीची नाही बघा ।
ही लहानशी एक गंगा । पयोष्णीला मिळणारी ॥९४॥

या शिवर गांवांत । ब्रजभूषण नामें पंडित ।
चार भाषा अवगत । होत्या श्रोते जयाला ॥९५॥

कीर्ति ज्याच्या विद्वत्तेची । वऱ्हाडी पसरली साची ।
याला भक्ति भास्कराची । आत्यंतिक असे हो ॥९६॥

प्रत्यहीं चंद्रभागेवर । स्नान करी साचार ।
उदयास येतां दिनकर । अर्घ्य त्यासी देतसे ॥९७॥

पंच पंच उषःकाला । ब्रजभूषण उठे भला ।
सारून प्रातर्विधीला । अरुणोदर्यां स्नान करी ॥९८॥

तेंही शीतोदकांनीं । ऐसा कर्मठ परी ज्ञानी ।
मानमान्यतां विद्वज्जनीं । ज्याची होती विशेष ॥९९॥

त्या शिवरगांवाला । योगीराज फिरत आला ।
वाटे तपाचें द्यावयाला । फल त्या ब्रजभूषणासी ॥१००॥

चंद्रभागेच्या वाळवंटी । हा बैसला ज्ञानजेठी ।
समोर नदीचिया कांठीं । आले व्रजभूषण स्नानाला ॥१॥

ती प्रभातीची वेळा पाही । प्रकाशिल्या दिशा दाही ।
कुक्कुटाचा आवाज येई । वरचेवरी ऐकावया ॥२॥

चातक भारद्वाज पांखरें । जाऊं लागली अत्यादरें ।
भास्करासी सामोरे । पूर्व दिशा लक्षून ॥३॥

भास्कराचा उदय होतां । तम निमाला हां हां म्हणतां ।
जैसा सभेस पंडित येतां । मूर्ख जाती उठोनी ॥४॥

ऐशा त्या सुप्रभातीं । वाळवंटी गुरुमूर्ति ।
बैसली होती निश्चिती । ब्रह्मानंदी डोलत ॥५॥

सर्वें शिष्य अपार । बसले होते मंडलाकार ।
ते शिष्य नव्हते किरणें थोर । त्या गजाननभास्कराची ॥६॥

तईं व्रजभूषण तत्त्वतां । झाला सूर्यासीं अर्घ्य देतां ।
तो हा पुढें ज्ञानसविता । त्यानें पाहिला प्रत्यक्ष ॥७॥

सूर्याप्रमाणें सतेज कांति । अजानुबाहू निश्चिती ।
दृष्टि नासाग्राच्या वरती । स्थिर जयाची झाली असे ॥८॥

ऐसा पुरुष पाहतां क्षणी । ब्रजभूषण हर्षला मनीं ।
संध्यासामान घेऊनी । आला धावून जवळ त्यांच्या ॥९॥

अर्घ्य दिले पायांवरी । गजाननाच्या सत्वरीं ।
प्रदक्षणाही अखेरी । त्यानें घातली तयाला ॥११०॥

मित्राय नमः सूर्याय नमः । भानवे नमः खगाय नमः ।
ऐशी नांवे घेऊन पाहा । घातले द्वादश नमस्कार ॥११॥

शेवटीं आरती ओवाळिली । गजाननासी आदरें भली ।
न्यूनता ती नाही पडली । कशाचीही त्या ठायां ॥१२॥

प्रार्थनापूर्वक नमस्कार । साष्टांग केला अखेर ।
मुखानें तें स्तवन थोर । महाराजाचें चाललें ॥१३॥

माझ्या तपाचरणाचें । फळ आज मिळालें साचें ।
दर्शन दिव्य पायांचें । आज झालों धन्य मी ॥१४॥

नभोदरींच्या भास्कराला । देत होतों अर्घ्य भला ।
तों आज प्रत्यक्ष पाहिला । ज्ञाननिधि योगेश्वर ॥१५॥

श्लोक

हे पूर्णब्रह्म जगचालक ज्ञानराशी ।
ऐसें युगायुगीं किती अवतार घेसी ।
झाल्यास दर्शने तुझे ! भय रोग चिंता ।
नासे गजाननगुरो ! मज पाव आतां ॥१॥

ऐसी प्रार्थना करून । संपविलें त्यानें स्तवन ।
योगेश्वरें या आलिंगन । दृढ दिधलें त्या दोन्ही करें ॥१६॥

माय जैसी लेंकराला । प्रेमे धरी पोटाला ।
तेवीं ब्रजभूषणाला । धरिते झाले महाराज ॥१७॥

मस्तकावरीं ठेविला कर । आशीर्वाद दिधला थोर ।
सर्वदा तुझा जयजयकार । होईल बाळा ब्रजभूषणा ॥१८॥

कर्ममार्ग सोडूं नको । विधी निरर्थक मानूं नको ।
मात्र त्यांत होऊं नको । लिप्त बाळा केव्हांही ॥१९॥

आचरून कर्मफल । टाकितां भेटतो घननीळ ।
त्याच्या अंगीं न लागे मळ । या कर्माचा केव्हांही ॥२०॥

तूं आतां आपुल्या सदनीं । माझे बोल ठेवी मनीं ।
प्रत्यहीं माझे तुला ध्यानीं । होत जाईल दर्शन ॥२१॥

ऐसें म्हणून प्रसाद दिला । श्रीफलाचा श्रोते भला ।
त्या ब्रजभूषण पंडिताला । महाराज आले शेगांवीं ॥२२॥

ह्या शेगांवाचें होते नांव । पूर्वकालीं शिवगांव ।
अपभ्रंश लाभला ठाव । शेगांव या शब्दाला ॥२३॥

तेंच हल्लीं प्रचलीत । आहे बुधहो वऱ्हाडांत ।
सतरा पाटील होते सत्य । ह्या एकाच ग्रामाला ॥२४॥

महाराज शेगांवासी आले । परी न स्थिर राहिले ।
हमेशा ते भटकत फिरले । मनास येईल त्या स्थला ॥२५॥

आकोट अकोलें मलकापूर । नांवें सांगावीं कुठवर ? ।
चांदण्यांची न होणार । मोजदाद कोणाही ॥२६॥

ज्येष्ठ आषाढ महिना गेला । पुढें श्रावण मास आला ।
उत्सव होता सुरू झाला । मारुतीच्या राऊळांत ॥२७॥

हें मारुतीचें मंदिर । शेगांवीं भव्य साचार ।
पाटील मंडळी थोर थोर । होती या भक्त देवाची ॥२८॥

पेंडीलागीं जैसा आळा । तेवीं पाटील गांवाला ।
जें जें कांहीं आवडे त्याला । तिकडे लोकांचा कल होई ॥२९॥

चाले उत्सव महिनाभर । अभिषेक पोथी कीर्तन गजर ।
अन्नदानाशीं येई पूर । अवघे लोक तृप्त होती ॥१३०॥

या उत्सवाचा पुढारी । खंडू पाटील निर्धारी ।
जो गांवचा कारभारी । होता उदार मनाचा ॥३१॥

श्रोते हे पाटीलपण । आहे वाघाचें पांघरूण ।
तें जो घेई त्याला जन । भिऊ लागती सहजची ॥३२॥

गांव करी तें राव न करी । ऐशी मराठी भितरीं ।
म्हण एक आहे साजरी । ती यथातथ्य असे ॥३३॥

त्या मारुती मंदिरासी । आले गजानन पुण्यराशी ।
श्रावणाच्या आरंभासी । उत्सव श्रीचा पाहावया ॥३४॥

बोलले बंकटलालासी । मी आतां या मंदिरासी ।
राहीन जाण अहर्निशीं । त्याचा शोक करूं नको ॥३५॥

गोसावी संन्यासी फकीर । यांना कायमचें राहण्या घर ।
योग्य नाही साचार । तुम्हां प्रापंचिकाचें ॥३६॥

मी परमहंस संन्यासी । आतां राहातों मंदिरासी ।
तूं बोलाविशी ज्या दिवशीं । तेवढ्यापुरता येईन तेथ ॥३७॥

हैं अंतरींचें गुह्य तुला । कथन केलें बंकटलाला ।
स्वामी शंकराचार्याला । भ्रमण करणें भाग आलें ॥३८॥

गोसावी मच्छिंद्र जालंदर । हेंही राहिले निरंतर ।
प्रापंचिकाचें वगळून घर । काननामार्जी वृक्षातळी ॥३९॥

छत्रपती राजा शिवाजी । जो रणबहादूर वीरगाजी ।
ज्याने हिंदूंची रक्षिली बाजी । दंडून दुष्ट यवनांना ॥१४०॥

त्या शिवाजीचें प्रेम फार । होतें रामदासावर ।
परी सज्जनगडावर । स्वामी होते वस्तीला ॥४१॥

याचा विचार करावा । हट्ट मुळीं ना धरावा ।
माझ्या म्हणण्यास मान द्यावा । यांत कल्याण तुझे असें ॥४२॥

निरुपाय होऊन अखेर । देता झाला रुकार ।
तो बंकटलाल सावकार । गजाननाचें म्हणण्याला ॥४३॥

मंदिरीं स्वामी समर्थ येतां । हर्ष झाला समस्तां ।
भास्कर पाटील शुश्रूषेकरितां । जवळ राही निरंतर ॥४४॥

हा दासगणूविरचित । श्री गजाननविजय नामें ग्रंथ ।
मुमुक्षूला दावो पथ । संतचरण सेवेचा ॥१४५॥

शुभं भवतु ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥
॥ इति श्री गजानन विजय ग्रंथस्य षष्ठोऽध्यायः ॥

@@@@@

